

Abonamentul

Pentru monarhie:

Pe an 6 fl., $\frac{1}{2}$ an 3 fl., $\frac{1}{4}$ an 1 fl. 50 cr.

Pentru străinătate:

Pe 1 an 18 frcs., $\frac{1}{2}$ an 9 frcs., $\frac{1}{4}$ an 4 frcs. 50 cm.

Fóea apare în fie care Sâmbătă.

Unirea

Fóe bisericescă-politică.

Insertiuni

Un sir garmond: o dată 7 cr., a dóua óra 6 cr., a treia óra 5 cr., și de fiesce care publicatiune timbru de 30 cr.

Tot ce privesce fóea, să se adreseze la redacțiunea și Administrațiunea **Unirii** în **Blaș**.

Anul IX.

Blaș 1 Iuliú 1899.

Numérul 26.

Invitare la abonament.

Apropiându-se jumătatea anului, rugăm pe P. T. domni abonenți, să binevoască a-și renoi abonamentele pe anul curent.

P. T. Domni restanțieri în deosebi sînt rugați cu insistință, să binevoască a grăbi cu achitarea abonamentelor restante, căci edarea fóii costeză spese mari, și aceste nu se pot acoperi din abonamentele curente, ce încurg.

Redacțiunea și Administrațiunea „UNIRII“.

Cerculara despre ajutorul de stat.

Publicăm mai la vale cerculariul, ce l-a dat Preaveneratul Consistor metropolitan cătră Clerul archidiecesan în cauza ajutoriului de stat de pe anul 1898. Acest cercular arată pe scurt tóte fazele, prin cari a trecut cestiunea acésta de importanță estraordinară.

Un lucru iese la ivelá din acest cercular și a nume, că Preaveneratul Ordinariat a făcut tot ce l-a fost cu putință spre a apăra dreptul Consistoriului de a împărți după buna sa chibzuință ajutorul de stat: a protestat, a reclamat, și pe lângă tótá presiunea puterii atotputernice

de stat, nu a abzis de dreptul său, și a salvat și dreptul clerului de a se pronunța el însu-și în mod legal și canonic, dacă voesce, ori nu voesce a mai primi în viitor ajutorul de stat pe lângă condițiunile umilitóre și periculóse puse de Ministrul de culte și instrucțiunea publică în coințelegere cu toți cei alalți ministrii, adecă cu întreg guvernul.

Actele relative la acésta causă, când se vor publica, vor dovedi și mai limpede, de cât cerculariul, că Consistoriul metropolitan și-a împlinit cu bărbăție și tărie datorința sa față de biserică între împrejurările de astăzi extrem de grele.

De aceea nu putem admite nici imputarea, ce o face „Gazeta Transilvaniei“ Consistoriului din Blaș în numărul său 130 de la 27 Iunie a. c., unde zice, că Blașul ar fi trebuit să premérgă energic cu exemplul său celor alalte diecese greco-catolice.

Durere, că Blașul nu a putut să premérgă cu acest exemplu, de óre ce pe când Blașul a primit avisul Ministrului, că s'a asignat Clerului archidiecesan ajutor de stat în sumă de 25-830 fl. din budgetul anului 1898, și că are să împartă acest ajutor pe lângă condițiunile umilitóre cunoscute, pe atunci cele alalte diecese, fiind avisate mai înainte despre ajutorul de stat

asignat lor, împărțiseră deja acel ajutor fără de scirea și consensul Blașului. Acésta împrejurare a agravat nespus de mult situațiunea și alt cum destul de grea a Blașului.

Accentuăm înse din nou, că în ce privesce Archidieceasa, cauza este pusă în mânilor Veneratului Cler, despre care, chiar și după tristele esemple, ce le-au dat unii preoți, credem, că se va sci ținea la înălțimea chemării sale.

Dar ce vor face cele alalte diecese? Răspuns la acésta întrebare nu putem da. Atâta înse scim, că nu Blașul pórtá vina, dacă nu se póte stabili o procedură uniformă în acésta cestiune și în altele tot așa de vitale pentru biserică nóstră.

Étá cerculariul:

„Din cerculariul consistorial de dto 17 Aprilie 1897 Nr. 1642 (numérulu curent XXIV ex 1897) Veneratul Cler archidiecesan cunósce pașii făcuți nu numai de acest Consistoriú, ci și de Veneratul Sinod archidiecesan din 1896, pentru ca se salveze dreptul acestui Consistoriú, de a împărți el însu-și ajutorul ordinar de stat așa, pe cum a facut-o acésta neîntrerupt de la anul 1863 până în 1895 inclusive. Cunósce Veneratul Cler archidiecesan și aceea, că pașii aceștia au rămas fără de rezultatul dorit, căci Esceleńța Sa Domnul Ministru de culte și instrucțiunea publică a rămas

Feuilleton.

Plevnița.

(Fine.)

Ieșind din șanț, Românii s'au încăerat cu Turcii pe locul dintre șanțul acesta și cel alalt mai de sub redută. Alergară într'ajutorul Turcilor companii din redută, ieșiră și rezervele lor din lagărul întărit și se revérsară peste Români.

Mărăcinean răsbia mereú și s'asvirléa orbesce spre Nizami, așa că flăcăii îngroziiți îi strigău: Nu te viri așa înainte, dom'căpitan! Ér într'o vreme un sergent, Stoica Vasile din Brăila s'a asvirlit după căpitan și prinđându-l de mână l-a smuls îndărăt, căci îl vedea încunjurat de Turci. Sergentul Stoica a fost isbit și în pânteco și în obraz cu baioneta și a cădút, dar a avut vreme, să împingă pe a cădút îndărăt.

Isbiau flăcăii noștri cu nețermurită înțime, dar cădeau potopiți de mulțimea Turcilor. Sergentul Constatin Velicu isbise pe un locotenent turc, dar Turcul înainte de cădere avuse vremea, să descarce revol-

vérul spre Velicu. În clipa descărcăturii, sări căpitanul Vasile Panu și mai isbi o dată pe Turc cu sabia, tăindu-i mâna din cot, dar într'aceea-și clipă căpitanul a fost isbit prin gât de un glonț și a cădút peste sergent.

Și cădeau așa într'una, flăcăii spintecați cu baioneta, și căprari și sergenți cu capetele strivite de vii, dar flăcăii nizuiau tot înainte, și Mărăcinean tot în fruntea lor, împingénd pe Turci spre redută.

Acum ajung la al doilea șanț.

Al noștri erau puțin, mai puțin de jumătate din câți au plecat, și erau copleșiți. Inferbintați înse, și ne mai așteptând nici o scăpare de cât mórtea, s'asvirléa spre șanț. Nu mai aveaú fașine, căci nu le luară cu ei din cel dintăiú șanț, dar nici nu se mai gândeaú acum la ele. Răsbesc pe la gură șanțului căți va cu sergentul Bălăsoiú, un mehedintan înalt și puternic. Pe acest sergent îl vedură mai târđiú al noștri ieșind din șanț și tărind de barbă pe un oficer turc, voinđ să-l facă prinsonier, dar în loc să-l ducă spre larg, îl ducea spre redută, și Bălăsoiul ajungénd în puterea Turcilor a fost tăiat cu topórelé.

Pe de altá parte, după Mărăcinean de-adreptul străbat, sărind în șanț, o mână de flăcăi cu steagul.

Sergentul Constatin al Vlașului din Rimnic se încurcase în baionetă și cădú peste cap de pe cóma șanțului între Turci. Aceștia săriră să-l taie, ér al noștri, vedéndu-i răriți și plecați spre Vlașu, săriră după el cu sub-locotenentul Horcea. Creerii sub-locotenentului sburará îndărăt, isbiți de muche de topor, și stropiră pe cei ce veneau după dînsul. Dar Românii erau în șanț, căci pe tot de-alungul șanțului ei apucară să răsbéscă pe Turci.

Flăcăii s'afundară în pămînt și se svîrcoleau în vizuină. Atunci din nou s'a mișcat pe culmea délului din față batalionul dorobanților din Tecuciú voinđ să plece și să ajute celor din șanțuri, cari nu se mai vedeaú pe de-asupra pămîntului. Dar îngrozit de focul turcesc a stat érá-și pe loc.

Mărăcinean snopesce pe Turcii din șanț și apoi cu capul gol, cu obrazul plin de sudórea înegrită de fumul pușcilor, inferbintat și cu sabia în vînt, sare a fără din șanț, fără chipiú, și începe acum svîrcolirea între șanț și parapetele redutei.

neclătit pe lângă punctul său de vedere, că adecă pe baza listelor prezentându de acest Consistoriu să determine el însuși persoanele, cărora să se dea atât ajutorul ordinar de 18.000 fl. cât și ajutorul extraordinar, care de la anul 1896 încoace s'a luat în bugetul statului pentru întregirea competențelor preoților mai rău dotați.

În conformitate cu punctul acesta de vedere al Excelenței Sale Domnului Ministru de culte și instrucțiunea publică s'a împărțit Veneratului Cler archidieceșan atât ajutorul ordinar de 18.000 fl. v. a., cât și cel extraordinar pe anii 1896 și 1897. Observăm înse, că noi am încetat a rezista acestei modalități de împărțire numai după ce prin reprezentațiunea noastră de dto 23 Decembre 1896 Nro 5821 adresată Excelenței Sale Domnului Ministru de culte și instrucțiunea publică am declarat pe lângă rezervele convenite, că aceea modalitate de împărțire nu are se prejudece dreptului imprescriptibil al acestui Consistoriu de a împărți el însuși, ca în trecut, ajutorul ordinar de stat, și numai după ce am accentuat, că acest Consistoriu declina de la sine ori ce responsabilitate pentru urmările păgubitoare, ce vor rezulta pentru biserică și disciplina ecclesiastică din modalitatea de împărțire contemplată de Domnul Ministru.

Ce privesc ajutorul de stat pe anul 1898, Excelența Sa Domnul Ministru de culte și instrucțiunea publică prin rescriptul său de dto 22 Martie 1899 Nro 7826 ne-a în-

cunoscînt, că din bugetul anului 1898 a aplicat Clerului archidieceșei noastre subsidiu de stat în suma de 25.830 fl. v. a., și de o dată a declarat, că în suma acesta de 25.830 fl. v. a. este cuprins și ajutorul ordinar de 18.000 fl., care până acum se assigna separat de cel alalt ajutor extraordinar de stat. Mai de parte ne-a recercat Domnul Ministru, ca suma acesta de 25.830 fl. v. a. se o ridicăm de la perceptoratul regesc de Alba-Iulia și se o dăm respectivilor preoți pe lângă quietanțe scrise în limba magiară și vidimate de protopretorele, respective de primariul comunelor orașenesci. Din acest rescript se vede, că Excelența Sa Domnul Ministru de culte și instrucțiunea publică a introdus o nouă modalitate de a împărți ajutorul de stat, deosebit chiar și de modalitatea statorită în anul 1896, pentru că 1. prin modalitatea cea nouă ajutorul stabil ordinar de stat de 18.000 fl. v. a. nu s'a mai assignat separat, ci împreună cu ajutorul extraordinar, care variază în sumele sale în fie care an, 2) Excelența Sa nu mai primesc quietanțe scrise în limba română ca limbă oficiasă și liturgică a bisericii noastre; și 3) se pretinde vidimarea quietanțelor din partea organelor politice.

Din acestea motive ne-am simțit noi îndemnați a adresa Excelenței Sale Domnului Ministru reprezentațiunea de dto 10 Maiu 1899 Nro 2402, în care după ce am arătat, că modalitatea această nouă de împărțire a ajutorului de stat după convingerea noastră este vătămătoare, în cele trei puncte indicate, l-am

rugat, să binevoiescă a o modifica și mai virtos a absta de la îndetorierea preoților de așa vidima quietanțele prin organele politice.

La acesta reprezentațiune Excelența Sa Domnul Ministru de culte și instrucțiunea publică cu dto 15 Iuniu 1899 Nro 34.552, ne-a răspuns, că în urma hotărîrii aduse de înaltul guvern regesc unguresc insistă, ca ajutorul de 25.830 fl. assignat pe an. 1898 să se împartă după modalitatea cea nouă indicată mai sus, și în numele întregului guvern ne-a recercat, ca fără amânare se dispunem împărțirea banilor după modalitatea această, și în timp de 8 zile să-l încunoscîntăm despre dispusețiunea făcută din partea noastră în această privință, pentru că în cas, când noi nu am accepta această modalitate, se potă face Excelența Sa dispusețiunile de lipsă, ca respectivii preoți să-și capete ajutorul assignat. De o dată a declarat Excelența Sa Domnul Ministru, că pe viitoriu începînd cu anul 1899, suma ajutorului ordinar de stat de 18.000 fl. v. a. care este cuprinsă în cele 90.000 fl. v. a. votate în fie care an sub titlu de ajutor de stat pentru biserică greco-catolică, nu se va mai împărți împreună cu suma ajutorului extraordinariu, care pe baza articolului de lege XIV din 1898 despre întregirea salariilor preoțesci s'a luat și se va lua în bugetul statului ca ajutor provisoriu pentru clerul greco-catolic, și care se va împărți între marginile impuse guvernului prin legea citată, pe când cu privire la împărțirea ajutorului ordinar și stabil de 18.000 fl. guvernul va

Turcii ieșiseră sub pôlele redutei cu revolvere. Era locul strîmt pentru baionete. Învălmășeala ce a fost aici nu se pote spune. Era luptă pept la pept și încăerare ca de furnici.

Voinicii și Turcii, dar voinicii și ai nostri; se isbiau cu pumnii, se frămîntau cu toții, o grămadă de omeni îndestuiți și înțeleștați, Turci cu Români, se isbiau cu pumnii, se sfășiau cu dinții, se sugrumau de gât și, cădînd, se înțeleștau, se mușcau în svircolire, blăstîmînd și injurîndu-se.

Și pe de-asupra tuturor se vedea un steag al nostru și unul al Turcilor, mișcîndu-se când la dreapta când la stînga.

Nu trăgea nimeni cu pușca; nu era loc, nu era vreme. Turcii de pe redută, puținii câți rămaseră acolo, se luptau cu cărlige, ca să prindă pe Români, să-i dea jos ori să-i tragă pe redută.

Sergentul, care purta stégul batalionului în mîna, cade cu capul crepat drept în două de un iatagan. Căpitanul Mărăcinean smulge stégul din mîna mortului și înălțîndu-l strigă: după el și după mine! Într'o mîna cu stégul și într'alta cu sabia își face drum spre parapet, pe locul strîmt dintre redută și șanț, care era numai morți, Turci și Români grămadă.

Nu se aușiau de cât gemetele răniților și gîfăiturile soldaților și un tropot surd de picioare, apoi câte o pleoscăitură a vre unuia, care se lungia în noroiu, ér din vreme în vreme s'aușia câte o vorbă turcescă și câte un urlet: „Auleo, mamă ține-mé!”

Nu mai puteai cunoșce cine da și în cine, mirosul de sînge îți tăia răsufarea,

ér fumul de pușcă se lăsase ca o negură peste redută. Era svircolirea noastră cea din urmă, svircolirea morții.

În toiul amestecului și al turbării, Mărăcinean, tot cu stégul în mîna, apucase să lipescă de parapet scara și se urca pe redută. Ajunse cu creștetul capului aproape de înălțimea zidului, ér de-asupra capului îi flutura în vînt stégul roș-galben-albastru. Soldații nostri vedură un steag al României fălăind de-asupra redutei, o clipă, o singură clipă — a fost o vedenie numai, un vis dorit de ei!

O clipă numai, căci zece iatagane cădura zuzăind asupra capului lui Mărăcinean, și o baionetă veni sclipind de sus în jos ca un fulger și se înfipse în pieptul ghiaurului căpitan. Scara trosni cu putere și se rupse, ér căpitanul cădu, îndoindu-se pe spate, cădu cu steag cu tot sub parapet.

Spun soldații, care erau mai pe lângă șanț, că Turcii de jos l'au ridicat cu baionetele și-l deteră Turcilor de pe parapet cari prindîndu-l cu cărligele îl ridicară la ei. Apoi s'aușia în redută chiote și urlete sîlbatiche, și în urmă un Turc bărbos se ivi pe parapet cu bucăți de carne din trupul lui Mărăcinean, și asvirîndu-le peste capul Românilor, le zise românește: „Na-vé, carne și mîncăți!”

Dar abia rosti vorbele și căprarul Radu Stan puse pușca la ochi: glonțul isbi pe Turc drept în gura deschisă și-l răsturnă în redută.

Și ca un val năpraznic s'asviriră alte companii de Turci spre ai nostri, infuriați par că de vederea steagului român pe de-asupra

capetelor lor, stégul ghiaur pe cea mai puternică redută a celui mai puternic dintre generali marelui Pađișah!

Acum nu era luptă, ci măcelărire.

Toți patru căpitanii batalionului de linie căduseră, Mărăcinean și Panu morți, ér cei alalt doi răniți de plumb și întinși pămîntului. Locotenentul Șercă a cădu, trîsnit de glonț, în șanțul redutei; trei sublocotenenți ai batalionului periseră, ér cei alalt patru nu se puteau lupta, că erau răniți de baionetă. Întreg acest batalion avea pe atunci numai cinci spre zece oficeri, și dintre aceștia șapte au murit și șapte au fost duși pe brațe la ambulante, spintecați de baionete și pîtrunși de glonț. Unul singur a rămas tefăr prin minune.

Nespus de vitejesc s'au asvirilit spre perire sergentii acestui batalion: erau cinci spre zece de toți, și numai doi s'au întors în tabără, cei alalt au rămas de vecie în șanțurile turcesci.

Ér din batalionul dorobanților putneni periră mai puținii oficeri — erau și mai puțin de cât în batalionul de linie — dar rămase de veci sub redută jumătate batalionul.

După ce a perit Mărăcinean, care mai ținea pe flăcăi strînși pe lângă sine, bieții nostri băeți rămași fără oficeri se svircoliră de capul lor, duși înainte ori la stînga ori la dreapta, numai de căprari. Ér mai apoi, în agonia din urmă, flăcăii se isbiau în nescire; fie care făcea după placul său, se întorcea și se asvirlea, cum îl ducea capul și ochii.

procede și mai de parte cu aceea libertate, ce a avut-o în trecut.

În urma acestui înalt rescript Consistoriul nostru arhiepiscopesc cumpănind toate împrejurările, a aflat a fi consult, că de o cam dată suma de 25.830 fl. v. a. asignată din bugetul anului 1898 să o ridice de la perceptorat și să o dea preoților respectivi pe lângă modalitatea statorită de Escelența Sa Domnul Ministru de culte și instrucțiunea publică în rescripțiile amintite din 22 Martie 1899 Nro 34.552. Inse în același timp a hotărât, să aducă la cunoștința Escelenței Sale domnului Ministru și a înaltului guvern, că faptul acceptării acelui ajutor de 25.830 fl. v. a. nu are se prejudece dreptului acestui Consistoriu de a împărți însuși, după cum crede mai bine, ajutorul ordinar de stat de 18.000 fl. v. a. nici dreptului Veneratului Cler archidieceșan de a se pronunța însuși în mod legal, dacă voesce a primi și în viitor, pe lângă condițiunile indicate în rescripțiile ministeriale acum citate, fie ajutorul ordinar de 18.000 fl., fie ajutorul extraordinar, care se assigneaza pe baza articolului de lege XIV din 1898. În fine a hotărât acest Consistoriu, ca Veneratului Cler să se dea ocaziunea a se pronunța în această cauză gravă în proximal Sinod archidieceșan, care sperăm de la Dumnezeu să-l putem ține în anul curent 1899. Aducând

Atunci, colonelul Ipătescu, cărmnitorul luptei, începu să se sbată cu gândul, s'asvirlă spre redută pe dorobanții din Tecuci. Dar ér fi dus la perire vedută, și ar fi fost de géba totul. Sub redută rămaseră abia o mână de ómeni luptători, la ce să-I mai ție acolo în perire? El făcu deci gornistilor semn, să sune de retragere.

Aușind semnalul, Turcii rădicară un chiot până la cer și de o dată cu toții traseră o salvă de glonțe într'al nostri.

Încet și apărându-se. Românii se detără îndărăt, apărați și sprijiniți de batalionul Tecucenilor, lăsând delul, pe care ei se luptară așa de voinicesce, tot în stăpânirea Turcilor. Ér Turcii nu conteniau focul, ci tot urmăriau pe Români dar nu cu putere. Culegând cât le sta în putință pe răniții lor și pe cei morți, Românii se tot scoborau la vale, și vedeau în urma lor alergând din loc în loc ca să ucidă pe Românii căzuți pe deal. Vedeau cum le sfărâmau țesta capului cu topórele și cu patul puscii, cum îi dumiceau bucăți cu sêcurile, ér pe cei mai puțin răniți cum îi tirau după ei în redută. Gemetele Românilor, ucigi de vil, sngudiau inimile bieților ómeni, cari se gândeau acum numai la mântuirea lor, neavând nici o putere să-și apere frații de urgia păgânilor.

ÉR pe redută vedeau o sulită, și în vârful ei un cap, al căpitannului Mărăcinean. Stând în picioare pe redută, Harapii urlau și jucău, purtând sulita din mână în mână și făcând cu ea închinăciuni Românilor din vale, batjocorindu-I în chip așa de nemernic.

Cu inimă sfărmată de jale, striviți de Turci și batjocoriți așa, se retraseră încet-încet al nostri, apărându-se cu împușcături; trecară peste Valea-Sângelui, o cotiră la drépta și o luară spre valea Buoloveciului și sosiră trudiți și cu sufletul topit în văile, din cari plecaseră astă diminiță.

George Coșbuc.

acestea la cunoștința Veneratului Cler archidieceșan, pentru ca să fie deplin orientat în o cestiune atât de gravă și atât de mult agitată, mai observăm, cum că noi am propus 592 preoți spre a fi împărțiți din ajutorul ordinar și estraordinar al anului 1898, și că în lista de mai jos a preoților faptice împărțiți din partea înaltului Ministeriu în parantesă am însemnat numele preoților și în chipul, în care acela a fost scris în rescriptul ministerial."

Ajutorul de stat. Mișcarea contra ajutorului de stat continuă. Clerul archidieceșei noastre surprins pe un moment de noua fază în care a intrat chestiunea acesta prin deciziunea Consistoriului, pare nehotărît. Sperăm, că ajungându-l în mână cerculariul mitropolitan, al cărui text îl publicăm în alt loc, va continua cu mai mult entuziasm și bărbăție mișcarea începută. Sinodul se va ține aproape sigur la toamnă, acesta o pretinde chiar și statutele fondului deficientilor preoți, este deci destul timp, ca fie care tract protopopesc să aducă hotăriri în această vitală chestiune. Toți cetitorii nostri cetind acest cercular, se vor convinge, că nu s'a putut face de astă dată mai mult. Și de altă parte și aceia, cari strigă, că nimic nu s'a făcut, se vor convinge, că s'a înșelat.

Conferințele preoțesci ținute zilele acestea în diecesa de Gherla, aproape fie care a tractat și hotărît față de ajutor, congruă și autonomie. Comunicăm corëspondințele primite până acum.

De închiare publicăm, deciziunea adusă în Protopopiatul Odorheiului. Ea nu rêtórnă suspiciunea, că corëspondința din „M. Polgár“ ar fi ieșit din sinul preoțimii acelui tract, ci prin hotărirea adusă, prin unele frase, parcă o susține și mai mult. Am dori o declarație mai limpede.

Éta hotărirea din vorbă:

Sinodul protopopesc gr. cat. al Odorheiului Sécuiesc în ședința sa estraordinară ținută la an. 1899 în 22 Iun. între alte obiecte față cu adjutul estraordinar de stat a decis următoarele:

„Sinodul cu mare durere simte miseritatea nesuportabilă a preoților din tractul Odorheiului. Vede și aceea, că capul suprem al bisericii noastre dorește față cu adjutul estraord. de stat a susține auctoritatea supremă în biserica gr. cat. nestirbită; în fine mai cu ochii plini de lacrimi vede că: de când s'a assignat prin În. Ministeriu acel adjut Prea Ven. Ordinariat mitropolitan n'a dat nici un circular a fară la On. Cler, că pentru ce nu acceptază adjutul de stat spre împărțire la preoți, și de ce să se țină preoțimea?

Se simte necesitat a recurge la ambitul Escelenței Sale Dlui Mitropolit și al ruga, ca să binevoiască; — *dacă cum va cu regularea congruel pe an. 1898 nu póte mijloci preoților miserî un adjut corëspondentoriu, acum de present assignatul adjut de stat pe an. 1898 al scóte de la perceptorat și al împărți, pe cum s'a assignat de În. Ministeriu, ér în venitoriu — dacă va afla de lipsă — să facă Consistoriu plenar, și din acel Consistoriu în numele preoților să binevoiască a recurge la În. Ministeriu pentru egalitatea îmbrățișării — cu adjutul de stat — față cu*

cele alalte confesiuni după ce și religiunea gr. cat. se află între religiunile acceptate de stat. Ast fel făcându-se, amicitia cordială și simpatia patriotică mai mult dobîndesce de cât cu opoziția — și passivitatea!

Sinodul de altmintrelea în cauzele bis. spirituale se supune ordinelor mai înalte și dorește a fi tot de una, *pe lângă susținerea respectului său, credincios fii bisericii Sale.*

Ștefan Șandor m. p.
viceprotopop gr. cat.

Ioan Gergely m. p.
notariu ad hoc.

Nu ne putem îndestul mira de limba barbară în care e scrisă deciziunea această. Noi eram de convingerea că On. Ioan Gergely scie românește, sau dóră nu dinsul a concipiat textul acesta?

Revistă bisericească.

Din Patrie. Pe ziua de 28 a c. a fost conchemată comisiunea centrală pentru congruă la o ședință ordinară. În ședința acesta secțiunea a V-a va face propunere cu privire la revisuirea conscrierii venitelor preoțimii din archidieceșea noastră. Comunicatul oficios, considerând importanța obiectului dorește, ca membrii comisiunei să se infățoseze în număr cât mai mare.

Revistă politică.

Afaceri interne. Dieta în zilele acestea s'a ocupat cu compromisul încheiat cu Austria. După primirea lui în general au trecut la desbaterea pe articole, carea încă se va efeptui cu succes în zilele acestea, fiind pentru primire toate partidele eșceptionând pe Kosuthiști.

Dispute mai infocate au fost cu privire la sentința adusă de comisiunea de imunitate în contra deputatului Sima. Afacerea a fost trimisă din nou la comisiune, ca să fie revedută și să se purcedă după lege. Nu puțin sânge rêu le-a causat părinților patriei purtarea din timpul din urmă a Sașilor în general și a Brașovenilor în special, despre ce au dat semne eclatante și în parlament cu ocaziunea când deputatul Sibiului Bruckner a vrut, să arete ținuta Sașilor față de compromisul legat cu Austria.

Slovaci din partea lor, basându-se pe programul ministrului president, au conchemat o adunare națională în Modra, ce li-s'a și conces. La adunarea acesta au vorbit despre drepturile electorali și de reuniuni, despre libertatea de presă, despre revisuirea legilor politice-bisericesci și despre legea naționalităților. După exhaustarea acestor teme s'a primit propunerea unui advocat, de a se cere respectarea legii de naționalitate și revisuirea legilor politice-bisericesci.

Austria. Ocupațiunea principală a celor din Austria de o cam dată este în locul prim deslegarea încurcătorei, ce au făcut-o băncii austro-ungare prin compromisul legat cu Ungaria în forma, despre carea spunem în numerii trecuți, ér în locul al doilea esaminarea progra-

mului de Rusalii al Nemților cu scopul ca acestia să nu facă obstrucția la alegerea delegațiilor, cari se vor întruni în Octobrie.

Acestea sînt din partea guvernului. Slavii din partea lor, său mai bine zis comitetul permanent al Slavilor cu sediul în Cracovia a trimis învitatii în toate părțile, chemând pe toți Slavii din Austria, ca să trimită delegații pentru marele meeting al Slavilor din Austria, ce se va ține în Cracovia în luna lui Septembrie.

Numai Românii din Bucovina o duc mai rău. Ziarul lor de frunte „Patria” în decurs de câte va zile a fost confiscat de 11 ori, ceea ce a făcut mult sânge rău la frații din provincia aceea.

România. Terminându-se alegerile atât pentru cameră, cât și pentru senat, Regele a convocat pe Sâmbăta trecută corpurile legiuitoare în sesiune extraordinară. În sesiunea aceasta s'a citit mesajul de tron, în care după cese spune, că lucrările corpurilor legiuitoare se vor începe în prima sesiune ordinară, amintesc despre nenorocirea, de carea au fost lovite unele părți ale țării din cauza secetei, și propune, ca parlamentul deja în ședința extraordinară să ia măsurile conveniente în favorul poporului agricol. În urmă Majestatea Sa a accentuat din nou, bunele raporturi ale regatului vecin cu toate puterile europene.

Parlamentul după retragerea Regelui a purces la verificarea titlurilor și la constituirea sa. De președinte al camerei a fost ales C. Olănescu, ér de vice-președinti A. Catargiu, N. Economu, N. Filipescu și G. Panu. În senat fotelul prezidențial l-a obținut C. Boerescu, ér cele de vice-președinti Gr. Cogălniceanu, A. Cantacuzino-Pășcanu, Sava Șomănescu și Dr C. Severeanu.

Sesiunea extraordinară va ține cel mult până în 25 l. c. v. În această sesiune se vor propune camerelor spre primire proiectul de lege, pentru un credit de un milion lei spre a se întimpina lipsa de bucate pentru țărani și de nutreț pentru vite. Al doilea proiect va fi pentru înlesuirea arendașilor statului pentru plățirea dării. În fine cele alalte se ocupă cu administrația și comerțul.

Correspondințe.

Ajutorul de stat și diecesa de Gherla.

Onorată Redacțiune!

Preoțimea română gr. cat. din tractul protopopesc al Buzei, diecesa Gherlei, întrunită în sinod tractual de primăvară, în parohia română gr. cat. Feldibra (Melegföldvár), alăturându-se la mișcarea pornită în potruva modului împărțirii ajutorului de stat și a congruei, a decis să publice următorul:

Protest.

Preoțimea gr. cat. română a tractului Buzei conscie de chemarea s'a sfîntă și de

caracterul preotului român, protesteză sus și tare în contra modului de împărțire a ajutorului de stat, fiind gata ori și când de a se întruni la luptă sub stindardul sfînt, al cărui guvernatoriu e Episcopul, înzestrat cu putere legislativă, judițială și disciplinară, de însuși Domnul nostru Isus Christos.

Cunoscându-ne datorințele față de superiorii nostri bisericesci, și avînd în vedere că sîntem patrioți fideli și supuși tronului înse cu drepturi garantate și sancționate prin legi, pretindem s'erbătorește ca legile acelea să se aplice cu măsuri juste și să se observe neparțial.

Pe baza concludului protocolar, ne declarăm solidari cu cei alalți confrăți preoți gr. cat. români din alte tracte protopopesci, și de aici în colo nici unul nu vom cere și suplica pe calea administrației politice după ajutoare de la Ministru, ci pretindem ca acelea conform praxeii de mai înainte să se împartă singur prin Capii bisericii, celor mai rău dotați, bine meritați cari lucră neobosit în via domnului spre înflorirea intereselor bisericesci și cultura națională.

Dorim mai în colo „autonomia-provinciaală românească” separată de cea romana catolică.

Rogăm tot o dată cu reverință fiască pe Măritul Ordinariat Episcopesc, să binevoască a convoca sinod diecesan, în care să se pertracteze datorințele ce se impun clerului român gr. cat. în aceste zile de grea încercare.

Sân Nicóra (Aranyos sz. Miklos) la 23 Iuniu 1899.

Ioan Pap
paroch gr. cat.

On. Redacțiunii a foilor noastre sînt rugate a publica acest protest.

Selagiă, diecesa Gherlei 9/21 Iuniu 2899.

Onorată Redacțiune!

Vedînd și cetind că pressa noastră critică prea aspru ținuta clerului din diecesa noastră a Gherlei, imi țin de datorință a informa prețitul ziar „Unirea” și prin ea pe cei interesați că nici diecesa Gherlei nu dorme. Și ca dovadă despre această vă rog să binevoiți a publica în colonele prețuite ale acestui ziar un scurt raport despre decursul conferinței clerului din Tractul protopopesc al Eriului. Cred, că ast fel de conferințe s'au ținut acum cu privilegiul sfîntelor Rusalii aproape în întreaga diecesa, de și pôte nu se vor publica prin ziare raporte despre fie care.

Trec peste hotărîrile de însemnătate mai puțină și vă informez singur despre cele mai momentose; dintre cari cea dintăiu a fost: următoare propunere făcută de Părintele Protopop Greg. Pop și cu căldură sprijinită cu deosebire de preoții Vasile Hoblea din Cig, Georgiu Filip din Cănaș și A. Băliban din Acăș.

Fiind că între preoții din tractul protopopesc al Eriului, pe cum și în alte tracte și azi se mai află unii preoți, cari nu mai încetă de a eda oficiilor civile magiare și mai de parte estrasele matriculare numai unguresce sa în cazul cel mai bun și românesce și unguresce, clerul tractual prin această ezice de obligătoare hotărîrea sa, că de azi în colo nici unul

dintre preoți să nu mai edee estrasele matriculare de cât în limba română și acesta o pot face preoții basați pe articolul de lege XLIV din an. 1868 și basați pe aceea împrejurare că, matriculele sînt redactate curat românesce — și toți aceia dintre preoții tractuali, cari nu vor face ast fel nu mai pot conta la cinstea noastră: tot o dată clerul tractual hotăresce, să se roge cu umilință Escelența sa Episcopul nostru diecesan, ca în această cauză să binevoiască prea grațios a eda o ordinațiune cerculară, prin care să impună clerului întregei diecese, că estrasele numai redactate în limba română să le edee și se nu să facă unii din cler tălmăci nechemate și neîndreptățiți prin traducerea textului român în limba magiară.

A urmat după acest punct cetirea unei disertațiuni practice a părintelui din Cănaș G. Filip și după această din nou un punct de momentuositate și mai gravă: Cestiunea ajutorului de stat, la care se încinse o discuție vehementă și foarte agitată, care a ținut mai bine de un cias de vreme.

La începutul discuției doi preoți au fost de părerea, că dacă ajutorul va veni prin mîna Escelenței sale Episcopului vor primi și pe lângă condiția să dea culetanță redactată în limba magiară și vidimată de solgăbirău. Fiind combătuți înse prin argumentele neresturnabile ale protopopului Greg. Pop și cele ale preotului A. Băliban, clerul tractual unanim hotăresce, că nu numai că nu respinge ajutorul de stat ci îl pretinde chiar, pentru că are tot dreptul ce le din al său și al său, așa înse ca suma obveniendă diecesei noastre guvernul magiar să o pună la dispoziția Excelenței sale episcopului diecesan și a preaveneratului Ordinariat, care singur este competent a afla vrednicile preoților și va sci să împărțescă după merite bisericesci și după lipsa preoților acel ajutor; ér în cât guvernul magiar ar da acel ajutor cu practica de până acum clerul tractual hotăresce de și nu chiar cu toate vorturile, dar cu majoritate absolută, că de vreme ce condițiile, că Escelența sa episcopul nostru să admanneze singur celor desemnați de Ministru pe lângă culetanță scrisă în limba magiară și vidimată de solgăbirău îi par foarte vătămătoare pentru autoritatea și încrederea datorită unui arhieru și prea a fară din cale umilitore și dejositoare chiar pentru o preoțime, care și ea a absolvat 16 ani de studiu, de și lipsiți aproape toți preoții fiind mai mulți și tați de familie cu membri numeroși, revoltați până în adăncul inimii lor românesci, resping cu indignațiune ajutorul de stat. Urméză al 3-lea punct momentuos al conferinței: *Autonomia catolică*, relativ la care clerul tractual unanim hotăresce a ruga umilit pe Escelența sa episcopul diecesan, ca conform dorinței clerului diecesan să binevoiască a apăra autonomia bisericii, fiind aceea decretată de sine stătătoare și nespusă de cât de adreptul scaunului Papal, protestând clerul în contra contopirei Bisericii române în cea latină.

În urmă clerul tractual unanim hotăresce a ruga pe Escelența sa să binevoiască a convoca sinodul diecesan ce acum e de o necesitate imperioasă spre discutarea multor agende ținătoare de cler.

De la Crasna.

Marin 25 Iunie 1899.

Onorată Redacțiune!

Clerul gr. cat. din Tractul protopopesc al Crasnei adunat la conferință preoțescă în comuna Șeredeu, sub presiunea venerabilului Vicar Alimpiu Barbulovici, a adus următoarele decizii de multă însemnătate:

I. Considerând că *ajutorul de stat* ce se imparte clerului gr. cat. pe lângă condițiile stipulate prin guvern, degradează autoritatea statului preoțesc, pentru că se imparte cu delaturarea forurilor competente bisericești, pe baza informațiilor organelor subalterne administrative a statului, cărora nu le compete nici o ingerință, cu atât mai puțin drept de supraveghere peste viața bisericească a clerului; considerând că pe lângă modalitatea usitată a statului în împărțirea acestui ajutor, se sguđuie temeliele bisericii noastre, pentru că se țintese la slăbirea legăturilor canonice dintre membrii clerului și dintre cler și popor; considerând că lovesce în lustul dignității Arhieresci, care sub durata seclilor desastroși a fost, este și trebuie să fie și în viitorul farul peste cariera dezvoltării bisericii noastre; *conferențiarul se declară unanim contra primirii ajutorului de stat pe lângă condițiile cari ne umilesc clerul și biserica.*

II. Considerând, că biserica noastră gr. cat. română a închiat actul sfintei uniri cu biserica Romei singur în punctele cunoscute dogmatice, pe lângă asigurarea stipulată prin bula papală, că așezămintele, ritul, disciplina și limba bisericii noastre vor rămâne nealterate; *er prin autonomia cat. plănuită din partea bisericii rom. cat. de rit latin din Ungaria, care voiesce să cuprindă în cadrul ei și provincia noastră bisericească gr. cat. română de Alba-Julia și Făgăraș, ne vedem periclitare tocmai elenodiile asigurate prin actul sfintei uniri: clerul Tractului protopopesc al Crasnei să dechiară că nici de cum nu vede consult ca provincia noastră bisericească să între în autonomia cat. plănuită, ca un membru constitutiv al aceleia.*

III. Considerând că *actul sfintei uniri a bisericii noastre cu Roma* este un moment culminant în viața ei, care a conlucrat ca un izvor nesecaver spre dezvoltarea ei religio-morală și cult; și de la a căreia — s. legături — înfuriță sperăm un viitor mai sênin pentru biserica, clerul și credinciosul nostru popor; conferința află a fi corăspunătoriu momentuosității actului a căreia aniversare de 200 ani o va sêrbători, ca și diecesa noastră să concurgă prin festivități solemne la ridicarea nimbului sêrbătoresc al acestui act. De o dată să decide ca dorințele espresse ale conferinței cuprinse în acestea trei puncte să se substernă Escelenței Sale prea iubitelui nostru Episcop diecesan, într'o representațiune cu umilită rugare, ca Escelența Sa cât mai în grabă să convoce un *sinod diecesan*, în care să se potă stabili, în mod și mai pronunțat atitudinea observândă față cu aceste întrebări.

Am dorit a aduce acestea, cu permisiunea Onoratei Redacțiuni, la cunoștința Fraților, cari cetesc Unirea ca să îmbărbătăm și noi pe cei ce dór mai sta în hesitare că ce au de făcut în fața acestor grave întrebări cari ne ocupă pe toți.

Augustin Moldovan
preot gr. cat.

Onorată Redacțiune!

Preoțimea gr. cat. din tractul protopopesc Periceiu, — diecesa gr. cat. Gherlei, adunată în conferință la 20 crt în parochia Badon:

Considerând, că *ajutorul de stat* ce se imparte sub condițiile stipulate de guvern unor predți gr. cat.; tinde spre degradarea auctorității și prestigiului Ilustrilor arhieriei; sguđuie temeliele bisericii cimentate cu sudorile seculare a străbunilor, pentru că țintese spre destrămarea sântelor legături canonice dintre arhieriei și cler, dintre cler și credinciosul popor; mai de parte că deschide pörtă liberă spre a se ingera guvernul în afacerile disciplinare, de-a controla și supraveghia preste organele bisericești, — tôte tot atâtea drepturi ce compet singur hierarhiei bisericii înstituite de Domnul Cristos:

Considerând, că *autonomia* plănuită de biserica rom. cat din Ungaria, în care au de cuget a contopi și provincia noastră mitropolitană gr. cat. de Alba-Julia-Făgăraș, — nu mai puțin se făuresce în detrimentul și știrbirea sântelor așezăminte a bisericii noastre, țintese spre a distruge totalminte organismul moral bisericesc, libertatea și independința bisericii noastre asecurate prin bule solemne papale; tinde spre a viola cu mâni sacrilege drepturile inalienabile a bisericii, noastre față de disciplină, rit și limba noastră română străbună:

Considerând, că *actul s. Uniri* întâmplat acum 200 ani, ce-l în proect a se serba cu jubileu solemn în metropola provinciei noastre bisericești Blaș; — este un moment culminant în istoria bisericii noastre, este un izvor din care a răsărit deșteptarea, luminarea poporului nostru român, și s'a rãvãrsat roduri mănose de prosperare și înflorirea întregii bisericii noastre gr. catolice:

Enunță, ca deciziune *respingerea ajutorului de stat sub condițiile umilitore de biserica; — susținerea autonomiei și respective eluptarea dreptului de autonomie separată a bisericii noastre de către biserica catolică; și serbarea cu demnitate a jubileului solemn de 200 ani a s. Uniri; drept ce în conformitate cu protocolul conferinței este rugat Excelența sa D. episcop al Gherlei că pentru luarea demersurilor cu privire la cesțiunile momentuoșe mai sus atinse, să convoce cât mai în grabă un sinod diecesan.* —

Acestea notițe am aflat consult a-le împărtași cu Onor. publ. cetitor după cari rugându-vă să primiți espresiunea deosebitel mele stime mă subscriu.

Meseșanul.

Avis!

Direcțiunea societății comerciale pe acții „Consum“ în ședința sa din 26 Iunie a. c. a statorit ca termin pentru plățirea ratei a VI ziua de 1 Septembrie a. c. er pentru rata a VII ziua de 31 Decembre a. c. 10% adecă 5 fl. de acție.

Binevoescă a lua spre sciință dni acționari avisul acesta cu adausul, că după rata ce nu s'ar răspunde la terminul mai sus arștat vor avé să plătescă, conform dispozițiilor cuprinse în § 8 din statute 6% interese de întârziere.

Tot o dată se comunică că acțiunile vechi ale reuniunii de consum se schimbă cu acții nouă de ale societății comerciale pe acții „Consum“.

Blaș 26 Iunie 1899.

Hodogiu
director.

Noutăți.

„Întru mărirea lui Dumnezeu. Pentru biserica gr. cat. din Pêtrângen tract. Roșiei montane au contribuit Prea Veneratul Consistor mitropolitan din Blaș cu 40 fl. pentru repararea turnului. Preotul capelan Teodor Dușă a dăruit ca porțiune canonică peste 8 jugere pământ arător și fenaș. Vêduva crășnică Muntea Paraschivă a dat pe sama bisericii peste 1 juger pământ, a cumpărat 1 rînd de haine negre de catifea cu 40 fl., a contribuit cu 3 fl. la cumpărarea unei cădelnițe, Liturgier și Euchologiū. Trif Ion a cumpărat 1 prapor adjustat cu 14. fl. Guș Candin a cumpărat 1 patrachir cu 6 fl. Tanislav Maria lui Mitru din Zlatna a cumpărat 1 patrachir cu 8 fl. Tandraș Sofica din B. Poieni a cumpărat 1 față pe prestol cu 3 fl. Dl Radu Traian notar cercul în Feneș a cumpărat 1 cădelniță cu 6 fl. la care dînsul a contribuit cu 3 fl. Fica Ion jude com. în loc cu 50 cr. și alți bunî făcători cu 2 fl. 50 cr. Mai mulți parochieni și streini au contribuit la cumpărarea a 2 fesnice mari înainte s. altar cu 15 fl. și 1 portativ cu 3 fl. Oâmpean Ion a făcut „o fundațiune de lumină“ în folosul bisericii, care aduce câte 4 fl. și mai bine la an. Pentru aceste donațiuni și binefaceri curatoratul bisericesc își exprimă mulțămintă și pe această cale. Pêtrângen 27 Iunie 1899. Teodor Dușă preot capelan gr. cat. Groza Iacob curator prim.

Sciri personale. I. P. S. sa mitropolitul Victor a plecat Marti sara la Budapesta spre a lua parte la ședința convocată în cauza congruei, — er Vineri dim. s'a reintors.

Convocare. Pe ziua de 6 Iunie n. e convocată în Mociu inteligența română din părțile acelea la o adunare pentru reactivarea despărț. XV al Mociului. Incredințatul Asociațiunii e vrednicul protopop al Catinel Preaon. Ioan Moldovan.

Mulțămintă. Conform concludului adus în adunarea s'a din 7 Maiu a c. în Mediaș, Reuniunea învățătorilor gr. cat. din despărțemintul Mediaș, a donat bibliotecii populare române din Agărbiciu următoarele cărți: La morminte de eroi (D. A. Sturdza), 1848 în România; Tradiții populare din Bucovina (S. St. Marian); Programul partidului național-literar din 1892 (D. A. Sturdza); Serbarea aniversară de la 1/13 (April 1891) Academia română; o pagină de istorie contemporana (1859—1896) (D. A. Sturdza); Cercetări literare de (Vas. Mangra) și Desrobirea Țiganilor (M. Cogalnicean). Pentru atare ofert marinos, în sensul §. 2 c. 1. al statutelor bibliotecii, nu numai se recunoșce Reuniunea învățătorilor gr. cat. din despărțemintul Mediaș de membra fundatore, ci pe lângă mulțăminta protocolară, și pe această cale primescă mulțămintă. Agărbiciu 1899 Iunie 23 cu stimă Ioan Botezan presiul bibliotecii.

Iunie. Direcțiunea Internatului de fețițe din loc a aranjat Duminecă după prânz o petrecere în Grădina Comșa din Veza, care a succes peste așteptare de frumos și bine, fiind favorisată de un timp escelent. Petrecerea s'a aranjat cu prilejul închierii an. scol. Au luat parte, pe lângă părinții copiilor aflători aci, și o parte mare a inteligenții din loc. Voia bună și veselie a domnit sub tot decursul petrecerii. Sara la 9 ore sub conducerea direcțiunii și a corpului didactic și însoțite de tot publicul, s'au reintors la lumina torțelor și în sunetele muzicii eră-și la Internatul pe care multe din copile aveau să-l părăsescă pentru tot de una. Felicităm pe inițiatori pentru această frumoșă distracție, care a lăsat neuitate aducerii a minte.

Neolog. † Archiepiscopul de Praga Cardinalul conte Schönboru, fiind în visitațiune canonică a diecesei sale, s'a înbolnăvit, Reintorcându-se acasă, după puține zile de suferințe a trecut la cele eterne în etate de 55 ani.

In veci amintirea lui!

PARTE SCIINȚIFICĂ-LITERARĂ.

Viața și operele lui
Andrei Murășan.

(Continuare.)

Nu avem pretenția de a fi spus aici tot, ce s'a scris despre Murășan; și mărturisim, că nici nu a fost scopul nostru, ca să ne estindem până și la cele mai neînsemnate produse de această categorie. Scopul nostru a fost, ca să facem o privire scurtă peste produsele cele mai alese din literatura formată în jurul poetului, și noi în fuga condeiului am și amintit tot, ce a fost demn de amintit.

Din privirea această scurtă, aruncată peste literatura lui Murășan, ușor se poate convinge ori cine, că în general despre Murășan s'a scris foarte puțin, și și cei, cari au scris despre el, unii au fost superficiali, orî unilateral, alții au fost severi, și era alții nedrepti. De aici vine, că până acum nu avem încă o monografie demnă de Andrei Murășan, în care după merit să i-se tracteze și viața și activitatea. De aici isvoresce tot o dată și îndemnul de a serie studiul acesta, în care cu mare dragoste vom nisui, să arătăm adevărata valoare a lui Murășan, să arătăm în el, din toate punctele de vedere, și pe om, și pe scriitor.

I.

Tinereța.

Originea familiei. Nascerea poetului. Părinții și frații. Studentul din Bistrița și Blaș. Influența Blașului asupra poetului.

Datele referitoare la genealogia și familia poetului nostru, durere, sînt de tot puține; tot ce șcim în privința această, sînt datele din Gazeta Transilvaniei.¹⁾

Conform acestor date, familia poetului nostru este o familie veche românească, a cărei tradiție ne duce cu firul său obscur până în Maramureș, de unde aduce patru frați nobili Mureșani și îi aședă în părțile nordice ale Transilvaniei, în comunele Rebrîșora, Nimigea, Feleaca și în Ienciu de pe câmpie. Această, firesce, se întimplă în un trecut îndepărtat, ale cărei margini obscure tradiția nu le poate satori.

De la descendenții acestor patru frați Mureșani își trage originea și ramul acela, care a dat națiunii române pe Andrei Murășan. Familia poetului nostru așa dară este ramul unei vechi familii nobile, a cărei trupină se înrădăcinază în falnica patrie a Dragoșidilor, ér din vlăstarii ei măreți au crescut mai multe celebrități ale Transilvaniei.

Cam în acest sens aflăm folosite datele familiare în biografia din Gazeta Transilvaniei, căror date cu atât mai virtos le putem crede, căci aceea biografie a ieșit din condeiul competent a lui Iacob Murășan, care la tot cazul a scris numai ceea ce a știut din tradiția familiară.

Cu privire la originea nobilă a familiei Mureșane, am cercat, dóră vom afla ceva în opul lui Ioan cav. de Pușcariu despre familiile nobile române. Am și aflat acolo, ce e drept, pe Andrei Murășan inferit între nobilii români, dar Pușcariu nu spune în

¹⁾ Gazeta Transilvaniei; 1863 Nr. 101.

opul său, că de la cine, când și pentru ce merite au câștigat străbunii acestei familii diploma de nobil.²⁾

Deci ne-am adresat în privința această cătră nepotul de văr al poetului, profesorul Iacob Murășan din Blaș, dar nici dînsul nu ni-a putut da informațiuni cu privire la diploma de nobil, cu toate acestea el ne asigură, că toți din familia lor țin la originea de nobil, ér fratele său Dr Aurel Murășan, actualul redactor al Gazetei Transilvaniei, ni-a comunicat, că atât tatăl său, Iacob Murășan, cât și vărul acestuia, Andrei Murășan, spuneau, că Mureșanii, de la care își au originea, au fost cu toți omeni liberi.

Așa dară originea nobilă a familiei Mureșane, în lipsă de date istorice, se basază numai pe tradiția familiară.

Poetul nostru s'a născut la 16 Noiembrie 1816³⁾ în cetatea liberă regescă Bistrița, în comitatul Bistrița-Năsăud.

Tatăl său, Teodor Murășan, om sciutor de carte, piú și deștept, era morar în Bistrița, unde ținea în arîndă de la Dengler și Herger o móră de scórță de argăsit în „Strada de după casarmă“ („Hinter der Kaserne“). Móra această mai stă și până azi dimpreună cu casa natală a poetului și se află în proprietatea lui Carol Dengler. Móra e reinnoită, dar casa este în o stare de tot desolată și ruinată, și se folosește nu mai ca un fel de șură.⁴⁾

¹⁾ I. Pușcariu: Date istorice privitoare la familiile nobile române; Sibiu 1895 vol. II. pag. 249.

²⁾ Cea mai mare parte a biografiilor lui Murășan consună în privința datului de mai sus. Singur la George Bariț figurază 1814, ca an al născerii lui Murășan (Transilvania 1877 Nr. 42). Pentru delăturarea acestei divergențe în o epistolă de datul 17 Nov. 1897 am cerut informațiuni chiar de la oficiul parochial gr. cat. din Bistrița, și cu datul 19 Nov. a aceluși an ni-s'a răspuns, că „Andrei Murășan nu este inferit în matricula botezaților.“ Probabil, că orî preotul botezător și-a uitat, să-l înmatriculeze, orî a fost botezat în alt sat. Resteză așa dară numai confrontarea datelor. Bariț, care a știut multe amănunte din viața poetului nostru, cu care a trăit un număr frumos de ani, și a avut cu el o corespondință numérosă și sinceră, a putut fi bine informat despre anul născerii poetului, anul 1814 inse l-a scris din greșelă, pe cum arată toate împrejurările. A nume mai târziu și el este pentru 1816 (Ist. trans. vol. III. pag. 245). În informațiunile gimnasiunului Piaristilor din Bistrița de pe anul 1825—6 se spune, că e de 9 ani, ce de bună samă s'a dictat de cătră părinții săi atunci, când l-au înscris, cari au știut cu siguranță anul născerii fiului lor. Dacă așa dară în 1825 a fost de 9 ani, atunci regresând în seria numerică rezultă, că s'a născut la anul 1816, care se află, cu gradațiunea sa, și mai de parte în toate Protocólele, atât la gimnasiunul din Bistrița, cât și la liceul și seminariul din Blaș. Dar și de alt cum, după ce între trei frați, câți au fost ei, poetul nostru este cel mai mic, ér despre fratele cel mai mare matricula din Bistrița ne spune, că s'a născut la 1818, așa el, ca cel mai mic, la nici un caz nu s'a născut la 1814. Deci anul născerii poetului este 1816.

³⁾ Casa natală a poetului stă din o chilie de locuit de 5 m. lungă, 4 m. largă și 2-50 m. înaltă, și din o tindă de tot mică. Întrégă e construită din lemn, chiar și hornul încă e din nuiele și coperit cu șindile. De alt cum în starea ei de azi, i-se poate vedé icóna în Vatra I. pag. 117, în Revista Ilustrată I. pag. 22 și în Fóia Poporului IV. pag. 353.

Teodor Murășan avea de toți trei fi: Ștefan, Vasile și Andrei. De și se lupta cu multe greutate, își propuse, ca părinte deștept și iubitor de fiul său, să le dea o creștere alésă, de aceea, în lipsă de școlă românească, angajaseră pe un grănițer cu carte, pe Dănilă Dobaș din Valea Rocnei, să-i învețe a scrie și a ceti.

Ștefan, cel mai mare dintre frați, era mai puțin talentat, căci nu o duse de parte, dar totuși își câștigă atâtea cunoștințe, ca să potă fi cantor bisericesc, în care calitate a și servit mult timp la biserica română gr. cat. din Bistrița.⁵⁾

Vasile, cel mijlociu de la natură rău și resfătat, nu putea suferi cartea; pe frații săi, cari se luptau cu ea, mai ales pe Andrei, care era neobosit la învățat, a dese orî îl lua în ris. Culmea fericirii sale era morăritul, pe lângă care i-se concentrau toate dorințele; mánat de aceste mici dorințe, urma proverbul: „voiți trăi și eu, cum a trăit tatăl meu,“ și s'a făcut morar.⁶⁾

Dar cu atât mai ager, mai talentat și mai silitor era Andrei. Tatăl său inse nu avu fericirea, să-și vadă fiul crescut și să se bucure de el, cum se bucură plugarul, după multe ostenele, de secerișul mános. O nefericită întimplare îi curmă zilele în cea mai frumoasă etate, când capul familiei este mai capace de a întimpla greutățile vieții. Ducend o dată un car de scórță de argăselă, fiind carul rău încărcat, la o cotitură se resturnă pe el și îl omori la moment.⁷⁾

Acastă nefericire răpi sprijinul energic și sigur al familiei. Soția sa, Eftimia, rămâne fără ajutor, cu trei orfanî mititei. Conducerea casei, câștigarea celor de lipsă pentru traiul de toate zilele, creșterea celor trei orfanî, toate acestea de aci înainte vor apesa umerii unei femei simțitoare, pie și religioase, casnice, deștepte și tare la spirit, carea, în tocmai ca o veche matronă, nu se sparie de sarcina cea mare și grea, de a înlocui ea, femeea, și pe bărbatul său.

Dintre cei trei orfanî Andrei a simțit mai mult pierderea tatălui său. De mic a fost silit, să guste din păharul suferințelor, de cari și mai târziu încă avu atâta parte! În fața marelui pierderi, el era mica mângăiare a mamei sale. Iubirea nețermurită și gingașe a mamei, reversată paș de paș și zi de zi asupra lui Andrei, fu resplătită prin o rîvnă de carte și o silință de fer, care prin progresul, ce-l dovedia, deja promitea cel mai strălucit și mai sigur viitor.

Prof. Ioan Raț.

(Va urma.)

⁴⁾ Epistola de datul 19 Nov. 1897 a protopopului Alexandru Silaș.

⁵⁾ După comunicarea veduvei poetului.

⁶⁾ După aceeași comunicare.

Amalrich regele Ierusalimului și cei doi peregrini.

(Narațiune istorică).

(Continuare.)

„Neisbutând nici cum l-am zis, să mergă la stăpânul său, să-l spună, că voesc să-l dau totă averea, numai să-mi dea libertatea. Servitorul îi aduse răspuns, să încete cu trguelile! Stăpânul său are atâta avere, de nu scie ce să facă cu dînsa, și nici nu vre, să audă de promisiunile unui ghiaur. El își află plăcerea în torturarea creștinilor, „Nu aștepta nimic de la dînsul.“ Răspunsul paznicului mă aduse la desperare; mi-am propus, să nu mănânc nimica, să mă omor cu foamea. Dar în urmă mi-am schimbat planul; mi-am pus totă nădejdea în Dumnezeu. Mi-am zis: mai bine să trăesc și să fac lucruri bune, de cât să-mi curm viața în un mod nefiresc. Apoi transportat cu totă ființa mea înaintea Dumnezeirii am pus vot, că dacă mă scapă din miseria acésta, în plină armătură voi merge perigrina pe la toate locurile sfinte și după aceea voi servi omenimii a sihastru. Din minutul acesta am prins putere, ranele mi se alină și pe încetul s'au vindecat, m'am dat cu singurătatea, și grozăvenia închisorii mi-a devenit mai suportabilă.“

„Într-o noapte mi-se pără, că cine va mă prinde de umăr. Deschidându-mi ochii văd lumină, la picioarele mele era felinarul paznicului. În închisore nu era nime. Mai mare mi-a fost mirarea, când m'am pomenit cu mâinile și picioarele deslegate. Numai de cât m'am ridicat și am cercat, să umblu. La început nu puteam sta pe picioare numai rădîmat de muri. Pe încetul mi-au revenit puterile și în urmă am putut să umblu, cum se cade. Apoi mulțămind lui Dumnezeu pentru îndurarea-l nemărginită cu felinarul în mână am urcat scara. În virful scării stetea servitorul. Vădându-l mi-a căzut felinarul de spalmă, nu cum va să mă ducă în întunecimea adâncă; dar spre surprinderea mea îmi zise încet: „Nu ai temă!“ Și eu sînt creștin, condamnat să fiu paznic în închisore. Și fiind că tot de una mă pândesc, n'am cutezat, să-ți dau nici un ajutor. Acuma s'au dus cu toți, ca să asalteze un castel din vecini și în graba cea mare și-au uitat de prizoneri. Servitorul plecă înainte. Ne-am urcat în continu și în fine am ajuns în încăperile procuraturii din Paneas. În camera de arme mi-am găsit armatura. Î-am spus servitorului de votul ce am făcut și l-am rugat, să-mi ajute, să mă îmbrac. Paznicul cu greu se hotărî, să mă lase ca să îmbrac armele, fiind că se temea, ca să nu ne găsească Turcii. Fiind gata, servitorul mi-a sfătuit, să îmbrac pe de asupra haîne turcesci, ca să nu mă cunoască nime. Dar nu m'am învoit nici de cum. De aici mă conduse prin un șir de odăi în grădina procuraturii. Aici stînsse felinarul și-mi zise: Aici în mur este o porțiță, etă cheea, deschide și să eșim încet. Pe aici eșim în liber. Trîndu-ne încet am ajuns a fară. Calea noastră acuma ducea printre ziduri înalte, trebuind să eșim pe porța cetății. Eliberatorul meu cunoscut cu locurile mă conduse în stînga, unde în zid era o apertură menită pentru scări. Cu scările, ce erau

aici am urcat zidul și ne-am lăsat tot cu ajutorul lor de cealaltă parte. Ast fel am ajuns teteri a fară din cetatea. Însoțitorul meu era foarte precaut. Liberi fiind plecarăm mai de parte și ajungem în un sat. Aici la o casă stătea legați în curte doi cai zdraveni. Astia ar fi buni pentru noi, zise liberatorul meu. Sînt caii guvernatorului, să l-a lăsat aici, să l-a încuierat aici peste noapte. Fără să ne gândim mult, ne urcăm în șea și dăm pînten cailor. Până ce am ieșit din sat am luat-o mai cu trebă, nu cum va să se audă tropotul copitelor și să ne urmărească; ieșiți din sat o tulirăm ca vîntul. În zori roibii se prăbușiră, dar noi eram mîntuiți. Mîntuitorul meu rămase în Ierusalim, ér eu ținînd samă de votul ce l-am pus am cercetat locurile sfinte și în urmă ajunsei aici, unde m'am dedicat vindecării celor bolnavi și răniți. Astăzi sînt destul de îndemnat în tractarea pacienților.“

„Puterea celui de sus te a trimis în aceste locuri, ca să-mi fi mie spre mîntuire. Tu ai să mă vindec și recăstîgîndu-mi puterile, ér voi merge să combat pe păgânii.“

„Amin.“ zise pustnicul.

Alifia, pe care o gătise Kuncz, a avut putere vindecătoare. În timp de 8 zile îl puse în picioare pe Bernhard. Dându-l bucate nutritore cavalerul ér își recapătă puterile. Când se simți pe deplin restaurat zise prietinelui său: „Acum dă-mi voce, să plec, vreă, să mă lupt ca și mai înainte cu păgânii.“

Kuncz îl îmbrățișă éră cu căldură și îi răspunde: „Ești liber, dacă te simțesci volnic plecă, dar dacă ți-s'a întimpla ceva, vino ér în cöce.“ Acum îi lipsia armătura Tot ce a avut a ajuns în mâinile lui Șircuh. Kuncz scöse de după o perdea armătura sa neagră cu crucea roșie, și i-le dete lui Bernhard. Fiind potrivii la statură îi s'au chiar nimerit. Când fu gata Kuncz îl sfătui să nu plece ziua, ca să nu-l zărească Turcii, ci să aștepte noaptea, când neobservat va pute ajunge la Creștini. Kuncz ieși a fară și informându-se despre armata creștină îi spune lui Bernhard, că regele Amalrich a trecut Nilul și urmărește în marș forțat pe Șircuh. Cât ce însă Bernhard luându-și rămas bun de la destorul său plecă la drum Dorul de a se întîlni cu camerașii săi îl întări în puteri. Dar în da zor și dorul răsbunării Tradarea lui Milo l-a turburat sufletul, și ambiția lui de cavaler îi impunea răsbunarea. Până când a fost sub adăpostul sihastrului s'a arătat conciliant, dar cât ce s'a vădut singur s'a aprins și dorind doria să dea față cu Milo. Bernhard luând calea dreaptă peste cotiturile Nilului înainta repede și în zorile zilei a treia vede pe o colină din depărtare două oștiri dușmane gata de luptă. Și fiind că era de parte binișor de câmpul de bătae, tot tremura, nu cum va să întârzie. Grija acésta îi luă mersul și se grăbi, în cât abia răsufla. Din norocire când era mai obosit, etă îi iesă în cale un cal, care a rămas fără stăpân. În dată îi stă în cale, îl apucă de frîne și îl încalecă. Calul era în colorea corbului, armătura lui era și neagră. Sosirea lui Bernhard în mijlocul taberei a fost asemenea ivirii unei fantome din mijlocul pămîntului. So-

sirea lui a fost binevenită. Șircuh și-a postat cetele sale în trei grupe; în centru era oștirea cea mai puternică. Regele Amalrich dete atac asupra centrului și îi înfrânse pe păgânii așa de tare în cât s'au retras. Împrejurarea acésta a îndemnat pe Amalrich, să-i urmărească. Dar păgânii, când au gândit că rîndurile creștine s'au desfăcut, stău pe loc și cu ajutorele, ce le aveau ascuse, se lasă asupra Creștinilor. Asaltul acesta neașteptat l-a dislocat pe Creștini și au trebuit să se lupte până la dăperare. Se începe un crâncen măcel. Trupa lui Amalrich scade vădînd cu ochii. Covirșitorea mulțime a păgânilor l-a adus în strimtorare. Rînd pe rînd cad cei mai bavi comandanți de a lui Amalrich și nu mult lipsia, ca se fie striviți cu toții. În momentul acesta critic mareșalul Milo de Plancy, care de mult era în tremă, o luă la sănătosa și după dînsul se îndemnară și alți lași, ca să lapede armele și să fugă în ruptul capului.

Chiar atunci sosi în mijlocul taberei Bernhard de Zollingen. Regele Amalrich se apăra până la desperare și fiind că nu purta pavéză a primit mai multe rănii. Păgânii l-au luat la ochi și voiau cu tot de adînsul să pună mîna pe el și să-l prindă viu. Deja năvăliră între strigăte asurđitöre asupra lui și era cât pe aci să pună mîna pe dînsul; dar când credeau, că l-a lor resare între dînsii cavalerul negru cu crucea roșie și începe a lovi pe dușmanii. „Săriți, cei ce țineți la regele Ierusalimului,“ strigă cavalerul de se auzi în depărtare.

Dar nime nu se ivi, ba și cei, cari au mai rămas o luară la sănătosa. Păgânii încremeniră vădînd pe cavalerul negru. Prezența lui le-a însuflat temă și cutremur.

Observând acésta Șircuh le strigă aprins de mîniă: „Slăbănogilor, nu vi greu se vă retrageți dinaintea unui singur om, și să vă înmărmuriți, fiind că are armătura neobicinuită. Pe el copii, prindeți-l!“

Păgânii încurajați săriră asupra lui Bernhard, dar loviturile sabii lui îi grămădia într'una. Ar fi ținut pept și mai de parte cu hordele păgâne, dar regele așa de mult slăbise, în cât era să cadă de pe cal. Dacă nu-i săria în ajutor, ușor cădea de pe cal în mâinile păgânilor. Atunci Bernhard aruncând darda în fața celor, cari erau mai apröpe, într'o clipită smulge pe rege de pe cal și dispore cu luța fulgerului. Păgânii vădînd că regele li-a scăpat din mîni, să luară după dînsul, dar roibul lui Bernhard îi dusă așa de repede, în cât l-au perdit din ochi.

În calea lor dete peste o cétă de desertori. Acestora le dete în samă pe rege cu porunca, ca să-l ducă mai de parte; apoi el chema la sine pe toți cavalerii și servitorii, cari erau mai de dal dömne și le zise: „Veniiți cu mine ca să alungăm pe dușmanii. Dacă nu facem așa, atunci acuși is pe noi și pe toți ne măcelăresc. Dacă ajunge regele a două öra în mîna lor, atunci s'a gătat.“

Toți cei de față se mirară de cele auzite. Ei nu-și puteau închipui, ca să se afie cine va, care să le propună să relncăpă lupta. Vorbele cavalerului aflară resunet în inimile Creștinilor. Toți se declarară gata să-l urmeze, numai să-l conducă.

Singur Milo de Planey replică, că dînsul trebuie să rămână lângă rege, un nou pretext de a nu se espune primejdii.

(Va urma.)

Bibliografie.

A apărut:

Sfînta și Dumnezeesca EVANGELIE a Domnului și Dumnezeului nostru Isus Christos

revădută după originalul grecesc și acum întîia dată tipărită cu litere străbune în zilele preainălțatului Împărat al Austriei și Rege Apostolic al Ungariei Francisc Iosif I. cu binecuvîntarea Preasfințitului nostru Archiepiscop și Mitropolit de Alba Iulia și Făgăraș
Dr Victor Mihályi de Apșa.

Blaș 1900.

De la sfînta Unire 200.

Evangelia e tipărită în format folio, pe hîrtie de pergament albă și consistentă, cu litere mari nouă, cu cadru dublu: negru și roșu, și cu titluri și litere inițiale eră-și roși, e de o executare tipografică escelentă. Se estinde pe 40 côle 323 pagini.

Pagina titulară are un cadru artistic, în celea patru colțuri cu simbolele evangeliștilor: ânger, vultur, leu și boi. De asupra, în mijloc e chipul Mântuitorului ca învățător, avînd în mână cartea, er de desupt e pecetea metropoliei.

La începutul fie cărei Evangelii, stă chipul Evangelistului pe hîrtie grosă satinată, viața lui și indicele după capete, arătîndu-se fie care cap cînd se cetesce, în ce zi și la ce pagină?

Sfîrșindu-se evangeliile de peste an, urmază evangeliile de dimineță ale învierii, a sîrbătorilor nemîșcătoare de peste an, ale sfinților, la ocaziuni diferite, la sf. Ungere, sf. Botez și sfințirea apei.

Urmază apoi un tipic amănunțit despre aceea, cînd se începe și cînd se gată fie care Evangelist, evangelia canaanenei, din sîptemăna botezului și apoi schimbarea evangeliilor după ziua în care cad ss. Pașci ș. a.

Ca limbă, nu lasă nimic de dorit, țînîndu-se cont de progresele și desvoltarea limbii literare romănesci, de vechile texte, și de aceea, ca să fie pe înțelesul poporului.

O recomandăm cu totă căldură spre a fi cumpărată pentru tôte bisericile Provinției noastre mitropolitane.

Bart. Baiulescu: **Monografia Comunei bisericesci romăne gr. or. din cetatea Brașovului.** Cu ocaziunea sfințirii bisericii nouă din centrul Brașovului cu hramul Sf. Adormire a apărut un volum conțînd monografia acestei comune bisericesci de la anul 1786 pînă în ziua de astăzi.

Acest volum s'a compus și publicat de Dl protopop Bartolomei Baiulescu cu spesele comitetului parochial și conține pe basa alor 118 documente originale, date, nu numai de interes local ci și de interes general romănesc, pe cum: înființarea comunei mixte bisericesci de la sfînta Treime din Brașov-cetate; fa-sele procesului pentru limba romăna în aceea biserică și pentru administrarea averii ei; înființarea comunei bisericesci curat romănescă; înființarea școlii elementare din cetatea Brașovului cu cei mai renumiți profesori; înființarea gimnasiunii romănesc și a celor alalte școli medii romănesci din loc,

înființarea Gremiului romăn neguțătoresc și a casinei romăne, cursul unni al doilea proces pentru biserica Sf. Treime sfîrșit în mod nefavorabil și clădirea nouă bisericii în centrul Brașovului.

Prețul acestui volum tipărit în octav mare cu 276 pagine și 11 fotografii, se pune în vînzare în folesul bisericii nouă, cu prețul redus de numai 1 fl. Opu e depus spre vînzare la librăria I. Ciurcu, la firma Nepoții Eremia la episcopul bisericii Dl T. Spuderea și la autorul.

Recomandăm această monografie, cuprîndînd date istorice interesante pentru toți.

XIII. Programă a școlii civile de fete a Asociațiunii, pe anul școlar 1898/9, publicată de Dr Vasile Bologa, director. Din cuprînsul programei relevăm studiul dlui Nic. Vătășan din botanică despre familia Solanaceae. Numărul elevelor înmatriculate la școlă a fost de 86, la a elevilor din Internat de 47, dintre cari 7 din Romănia.

Posta Redacțiunii. On. A. M. în M. Vă mulțămim pentru celea comunicate, scusați că nu le-am putut publica de cât așa. După cum vedeți sintem copleșiți de raporte de acest soi, ceea ce de alt cum numai bucurie ne causază. — „Meseșanul“ Acela-și răspuns ca mai sus. Am dori ca mai a dese să vedem scrisoarea Dtale. — On. M. D. A sosit, dar a trebuit să rămână pentru numărul viitor. — Dr Segă. N'am mai avut loc. Întîrziea nu-i strică. E bine să se audă cât mai variate păreri. Salutare. — M. On. Ștefan Sandor în Odorh. Răspunsul Dtale e așa de rău scris romănesc, în cât nu putem sci ce vrea să zică. Regretăm, dar nu o putem publica.

Editor și redactor răspundător:

Dr Vasile Suciu.

Central University Library Cluj

Nr. 120—1899.
adv. arch.

(25) 2—2

Anunț de esarîndare.

Bunul comasat din Bucerdea-Grănoasă, aparținător fondului Basilitan, administrat de Veneratul Consistor Mitropolitan din Blaș, se va da în arîndă pe calea licitațiunii publice împreună cu bunul același fond din comuna învecinată Tîr numită „Lunca mare“ pe 6 ani succesivi de la 1 Ianuar 1900 pînă la 31 Decembre 1905.

Bunurile sus numite constaî din: intravilan corîspundător și în total din 1279 jugere cat. 360 orgii □ arător, fînaț, cositor și pășune.

Licitațiunea publică se va țîne în Blaș la
6 Iuliu 1899 st. n.

la 10 ore a. m. în cancelaria advocațială din Curtea mitropolitană.

Prețul de esclamară va fi 7,500 fl., sub care preț de arîndă bunul nu se va esarînda.

Condițiunile de esarîndare se pot vedé în cancelaria subscrișului.

Cei ce doresc a lua parte la licitațiune sînt dători a depune un vadiu de 750 fl. în bani gata ori în hîrtii de valóre notate la bursa din Budapesta.

Ofertele prezentate în scris pînă la acel termin se vor lua numai atunci în considerare, dacă se vor face pe lângă acuderea vadiului amintit și pe lângă declarațiunea, că oferentele cunósce condițiile de esarîndare.

Blaș la 23 Iuniu 1899.

Dr Iuliu Maniú
advocat archidieceșan.

Tipografia Seminariului archidieceșan.

351 v. număr
1899.

(26) 1—1

Arverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a balázsfalvi kir. járásbíróság 1899. évi V. 126. számú végzése következtében Dr Rónai János helyettesített ügyvéd által képviselt Frankl A. Hermann és fiai javára, Gross Reinhold ellen 115 frt — kr. s jár. erejéig 1899. évi Február hó 9-én foganatosított biztosítási végrehajtás útján lefoglalt és 450 frt — kr-ra becsült 3000 kilo sodronyszegből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a balázsfalvi kir. jbiróság 1899. évi V. 416. számú végzése folytán 115 frt — kr. tőkekövetelés, ennek 1899. évi Január hó 22-ik napjától járó 6% kamatai, és eddig összesen 35 frt 95 krban bíróilag már megállapított költségek erejéig helyben alperes üzletében leendő eszközzésére 1899. évi Julius hó 10-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltekik.

Kelt Balázsfalván 1899. évi Junius hó 26-ik napján.

Thát György,
kir. jbirósági végrehajtó.

382 v. szám
1899.

(27) 1—1

Arverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a balázsfalvi kir. járásbíróság 1899. évi V. 242. számú végzése következtében Dr Rónai János helyettesített ügyvéd által képviselt Első magyar lakatos és lemezáru gyár javára Gross Reinhold ellen 243 frt 40 kr. s jár. erejéig 1899. évi Április hó 5-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 420 frt — kr-ra becsült 70 kötés rudvasból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a balázsfalvi kir. jbiróság 1899. évi V. 242/2. számú végzése folytán 243 frt 40 kr. tőkekövetelés, ennek 1899. évi Január hó 20-ik napjától járó 6% kamatai, és eddig összesen 26 frt 85 krban bíróilag már megállapított költségek erejéig helyben alperes üzletében leendő eszközzésére 1899. évi Julius hó 10-ik napjának délelőtti 10 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltekik.

Kelt Balázsfalván 1899. évi Junius hó 26-ik napján.

Thát György,
kir. jbirósági végrehajtó.